

عنوان مقاله:

مقایسه اثربخشی درمان هیجان مدار و درمان پذیرش و تعهد بر تحمل آشفتگی زوجین ناسازگار

محل انتشار:

نشریه پژوهش توانبخشی در پرستاری، دوره 9، شماره 3 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حسین زعیبی - PhD Student of Counseling, Department of Educational Sciences and Psychology, Mashhad Branch, Islamic Azad University, Mashhad, Iran

ORCID: ۰۰۰۰-۰۰۰۱-۷۹۹۸-۷۳۸۶

علیرضا رجایی - Associate Professor, Department of Educational Sciences and Psychology, Mashhad Branch, Islamic Azad University, Mashhad, Iran

محمدرضا صفاریان طوسی - Assistant Professor, Department of Educational Sciences and Psychology, Mashhad Branch, Islamic Azad University, Mashhad, Iran

Iran ORCID: ۰۰۰۰-۰۰۰۲-۰۸۶۶-۷۸۹۲

حمید نجات - Assistant Professor, Department of Educational Sciences and Psychology, Mashhad Branch, Islamic Azad University, Mashhad, Iran ORCID: ۰۰۰۰-۰۰۰۱-۷۶۲۶-۳۶۶۵

خلاصه مقاله:

مقدمه: زوجین ناسازگار دارای مشکلات هیجانی، شناختی و اجتماعی بسیاری از جمله در زمینه تحمل آشفتگی هستند. بنابراین، پژوهش حاضر با هدف مقایسه اثربخشی درمان هیجان مدار و درمان پذیرش و تعهد بر تحمل آشفتگی زوجین ناسازگار انجام شد. روش کار: این مطالعه نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون- پس آزمون با گروه کنترل بود. جامعه پژوهش زوجین ناسازگار مراجعه کننده به مرکز مشاوره خانواده شهر تربت جام در سال ۱۳۹۸ بودند. نمونه پژوهش ۲۴ زوج بودند که پس از بررسی ملاک های ورود به مطالعه با روش نمونه گیری هدفمند انتخاب و به صورت تصادفی با قرعه کشی در سه گروه مساوی (هر گروه ۸ زوج) شامل دو گروه آزمایش و یک گروه کنترل جایگزین شدند. گروه آزمایش اول به روش زوج درمانی ۸ جلسه ۹۰ دقیقه ای تحت درمان هیجان مدار و گروه آزمایش دوم به روش زوج درمانی ۱۰ جلسه ۹۰ دقیقه ای تحت درمان پذیرش و تعهد قرار گرفت و گروه کنترل در لیست انتظار برای آموزش ماند. ابزارهای پژوهش شامل فرم اطلاعات جمعیت شناختی، مقیاس سازگاری زناشویی و مقیاس تحمل آشفتگی بودند. داده ها با آزمون های کای اسکوتر، تحلیل کوواریانس تک متغیری و آزمون تعقیبی بونفرونی در نرم افزار SPSS نسخه ۲۰ تحلیل شدند. یافته ها: یافته ها نشان داد که گروه های آزمایش و کنترل از نظر سطح تحصیلات و دامنه سنی تفاوت معنی داری نداشتند ($P < 0.05$). همچنین، هر دو روش درمان هیجان مدار و درمان پذیرش و تعهد در مقایسه با گروه کنترل باعث افزایش تحمل آشفتگی زوجین ناسازگار شدند ($P < 0.001$)، اما بین دو روش مذکور در افزایش تحمل آشفتگی زوجین ناسازگار تفاوت معنی داری وجود نداشت ($P < 0.05$). نتیجه گیری: نتایج نشان داد که هر دو روش درمان هیجان مدار و درمان پذیرش و تعهد باعث افزایش تحمل آشفتگی زوجین ناسازگار شدند و بین آنها تفاوت معنی داری وجود نداشت. بنابراین، متخصصان سلامت و درمانگران می توانند از هر دو روش مذکور برای بهبود تحمل آشفتگی در گروه های آسیب پذیر از جمله زوجین ناسازگار استفاده نمایند.

کلمات کلیدی:

Emotion-Focused Therapy, Acceptance and Commitment Therapy, Couple Therapy, Distress Tolerance, Incompatible Couples

درمان هیجان مدار، درمان پذیرش و تعهد، زوج درمانی، تحمل آشفتگی، زوجین ناسازگار.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1777501>

